

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **H. H. L.**, zastoupený Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem Nekázanka 888/20, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 2. 2025, č. j. 35 Az 15/2024 - 29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 8. 2024. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon azylu“).

[2] Při posouzení věci vycházel krajský soud z následujícího skutkového stavu. Žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 28. 4. 2024. V ní uvedl, že má na území České republiky rodinu, ve Vietnamu od roku 2007 nežije a nikoho s výjimkou bratra tam nemá. Rodiče mu již zemřeli. Žalobce neměl ve vlasti žádné problémy s úřady či soudy, také neměl žádné problémy kvůli své rase, národnosti, pohlaví, náboženství, příslušnosti k sociální skupině či politickému přesvědčení. V září roku 2018 byl Policií ČR zatčen za výrobu pervitinu, strávil ve vazbě 38 měsíců, odsouzen byl na osm let odnětí svobody. Z výkonu trestu byl propuštěn dne 22. 2. 2022. V důsledku odsouzení ztratil již v roce 2019 pobytové oprávnění, a proto nemůže být zaměstnán. O mezinárodní ochranu požádal z toho důvodu, aby se mohl v České republice starat o manželku a o syna.

[3] Krajský soud dospěl po zhodnocení výše uvedených skutečností k závěru, že podmínky pro udělení mezinárodní ochrany nejsou v případě žalobce splněny. Žalobce v řízení netvrdil žádné azylově relevantní důvody ve smyslu § 12 zákona o azylu, nejsou

zde ani důvody podřaditelné pod institut humanitárního azylu podle § 14 tohoto zákona, neboť jeho rodinná situace nepředstavuje sama o sobě okolnost hodnou zvláštního zřetele. V jeho případě nejsou splněny ani podmínky pro poskytnutí doplňkové ochrany podle § 14a tohoto zákona, protože u žalobce nelze dovodit nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu. Rozhodnutí žalovaného proto krajský soud vyhodnotil jak zákonné.

[4] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky a pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů.

[5] K prvnímu důvodu stěžovatel uvedl, že krajský soud nesprávně posoudil věc z hlediska přiznání doplňkové ochrany. Podle jeho názoru je zřejmé, že se v jeho případě jedná o skutečné nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Jaké konkrétní nebezpečí mu v zemi původu hrozí, však stěžovatel neobjasnil.

[6] Druhý důvod, tedy nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, spatřuje stěžovatel v tom, že se soud nedostatečně vypořádal s důvody pro udělení humanitárního azylu. Stěžovatel uznává, že na udělení tohoto typu azylu není právní nárok, má však za to, že správní uvážení nebylo v rozhodnutí žalovaného a posléze ani v napadeném rozsudku řádně objasněno.

[7] Přijatelnost kasační stížnosti pak dle stěžovatele založena skutečností, že se krajský soud odklonil od své dosavadní judikatury i od ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu v otázce posouzení odůvodněného strachu z pronásledování podle § 12 písm. b) zákona o azylu a rovněž co do požadované intenzity a důkazního břemene na straně žadatele o mezinárodní ochranu ve vztahu k důvodným obavám z hrozby skutečného nebezpečí závažné újmy podle § 14a zákona o azylu. Závěrem stěžovatel navrhl, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. „[j]estliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.“

[9] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti formuloval Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Za přijatelnou lze kasační stížnost považovat tehdy, pokud a) Nejvyšší správní soud považuje za potřebné vyjádřit se k zásadní právní otázce, b) je nutno sjednotit rozdílnou judikaturu krajských soudů, c) Nejvyšší správní soud považuje za vhodné učinit tzv. judikturní odklon, anebo d) krajský soud hrubě pochybil při výkladu či aplikaci hmotného nebo procesního práva, a toto pochybení mělo zásadní dopad do hmotněprávního postavení účastníků řízení.

[10] V projednávané věci spatřuje stěžovatel důvod přijatelnosti své kasační stížnosti v tom, že se krajský soud odklonil od judikatury Nejvyššího správního soudu, což by spadalo pod důvod uvedený v předchozím odstavci pod písmenem d). V čem by měl tento rozpor spočívat, však neuvedl, a nekonkretizoval ani rozhodnutí, s nimiž by měl být napadený rozsudek v rozporu. Nejvyšší správní soud pak *ex officio* žádný rozpor se svojí

pokračování

dosavadní judikaturou neshledal. Je tomu tak především proto, že stěžovatel v průběhu azylového řízení žádné azylově relevantní skutečnosti, jež by mohly spadat pod ustanovení § 12 písm. b) a § 14a zákona o azylu, netvrdil, takže nebylo co posuzovat.

[11] Stěžovatel také namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v důsledku nedostatečného vypořádání podmínek pro udělení humanitárního azylu. Ač tento důvod explicitně nezmínil při konkretizaci přijatelnosti kasační stížnosti, pokud by napadený rozsudek byl zatížen touto vadou, jednalo by se rovněž o důvod přijatelnosti podle písm. d). Ani v tomto bodu však Nejvyšší správní soud názor stěžovatele nesdílí. Krajský soud sice uvedenou otázku pojal stručně a opřel se převážně o dostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného (srov. str. 4 a 5 jeho rozhodnutí), to však není chybou za situace, kdy stěžovatel v průběhu azylového řízení vůbec neuvedl, v čem by měla být jeho situace z osobního hlediska natolik výjimečná, aby odůvodňovala přiznání mezinárodní ochrany ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ani v tomto případě tak v zásadě nebylo, s čím se vypořádat. Pokud tedy žalovaný i krajský soud dospěli k závěru, že situace, ve které se žalobce ocitl, je zcela běžná a nijak se nevymyká jiným obvyklým případům, byl tento závěr s ohledem na výše popsané okolnosti adekvátní.

[12] Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, proto ji podle výše citovaného ustanovení § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[13] Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Ve věci neshledal okolnosti zvláštního zřetele hodné, které by mohly vést k aplikaci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021 - 28, a přiznání náhrady nákladů žalovanému.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 18. září 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu